

SZÉKELY HIRLAP.

Politikai és társadalmi lap s a „Jogász-Egylet“ közlönye.

Szerkesztői szállás:

Kazinczy-utca 808. sz. hová a lap szellemi részét
illető cikkek küldendők.

Kiadó-hivatal:

A főtanoda könyvnyomdája, hova az előfizetési penzek
és reclamatiók küldendők.

Hirdetési díj: Egy háromszor hasábozott garmond sor
ára 6 kr.; bélyegilleték minden hirdetés után külön 30 kr.

Hirdetéseket elfogad: helyben a kiadó-hivatal; Pesten:
Lang Leopold, Erzsébet tér, 9. sz.) Bécsben Haasenstein és Vogler
(Neu-Markt 14. sz.)

Megjelenik e lap

minden szerdán és szombaton egy egész lven.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Félévre 3 frt.
Negyedévre 1 „ 50 kr.
Jogász-egyleti tagok számára:
apr.—decz. 1 „ 50 kr.

M.-Vásárhely, 1874. jun. 26-án.

Törvényhozásunk föléledésének mindjárt első lépéséhez tartozott 1861-ben, hogy kebeléből egy codificationalis bizottságot alakított, mely azon időben codificationalis szükségleteinknek csaknem teljes sorozatát összeállította a nélkül, hogy működését csak meg is kezdette volna.

E bizottság a felelős miniszterium felállításával megszűnt, s az egyes törvényjavaslatok előkészítése a szakminiszteriumokra bízott, mely czélra az igazságügyi miniszteriumban egy, mint emléksünk 1872. év végén megszűnt, külön codificationalis osztály szerveztetett.

A codificatio azonban nem haladott rendszere-
sen, a codificatio egyes részleteivel, az egybefü-
gést resultáló elvi megállapodások nélkül egye-
sek bizattak meg.

Az eredmény az arra fordított idő és költ-
ség arányában csekélynek mondható, minek fő-
oka kétségtelenül abban rejlik, mert hiányzott
nem ugyan a munkabeosztás, hanem a munka-
beosztás rendezésében az irányadó szellem.

Betetőzte ezt az újabb codificationalis vagy,
a hogy nevezték, a törvény előkészítő bizottság-
nak megalakítása. E bizottság feladata volt, a kü-
lönöző miniszteriumoktól egyszerűen eszmék és
javaslatokká földolgozása.

E bizottságban azután, mely ugyanegy idő-
ben közigazgatási, pénzügyi, erdészeti, bányászati,
közrendészeti sat.: törvényjavaslatok földolgozá-
saival foglalkozott; tekintet nélkül arra, vajjon
tagjai ugyanazon szakokban avatottak-e, s melyet
minden szakminiszterium örökre szorgolt; rend-
szerint oly rohamosan dolgoztak, hogy nemcsak
lényeg, de sokszor még az irány s szabadság is
nagyon sántikált.

Innen leginkább a rendszertelenség és fe-
léletesség, s ezek következtében az eredmény-
hiány. innen azon országosan ismert, s az or-
szágházban is akár hányszor hangsúlyozott meg-
rovás; — hogy igazságszolgáltatásunk nem felel
meg a jó igazságszolgáltatás igényének és azon
várakozásnak, melyet az ország a hozott álto-
zatok után a jogi reformokhoz kötött.

E megrovás lehet kissé szigorú, de minden-
esetre megérdemlett.

Nem titkolható tehát ily előzmények után,
miként legsürgősebb feladatunk közé „codifica-
tionalis“ munkálataink rendszeresítése tartozik.

Ma, midőn számos művelt nép törvényköny-
vei fekszenek előttünk, de másfelől a gyakorlati
jogászelet tapasztalatait is bírjuk, s így az utő-
rés nehézségeivel küzdenünk nem kell; a codi-
ficatio igaz, hogy nem igényel évtizedeket a meg-
értelésre, de bizonyos másfelől, hogy nálunk a jog-
rendszerek hullámzó váltakozásai oly sajátos

állapotot idéztek elő, hogy magánjogrendszerünk
újja alkotása hasonlíthatatlanul több nehézségbe
ütközik, mint egyebütt, s ennél fogva a törvény-
szerkesztés megköveteli nálunk úgy az időt, mint
a kellő munkaerőt.

A tudomány mai terjelmében mindennapi
tapasztalat, hogy úgy a természetan, mint gyó-
gyászat sat, széles mezején, az elágazó egyes
szakmákban rendszerint specialisták fejlődnek ki.
A törvénykezésben is vannak kitűnő urbéri-, váltó-,
bűnügyi, telekkönyvi szakmák, s ezekben elméleti
és gyakorlati képességgel bíró szakférfiak, kik
azonban a törvénykezés más ágaiban hasonmív-
ben nem honosak.

Ezen elméleti és gyakorlati erők hasznosi-
tása egy téren sem érvényesíthető annyira, mint
a közös tanácskozmányokból eredő, s közös ta-
nácskozmányokban confrontált munkálatokban.

Oly erős e meggyőződésünk, hogy köteles-
ségünknek ismerjük javaslatba hozni, miként a
dificatio előkészítése egy e czélra a jogászat el-
méleti s gyakorlati erőiből összeválogatott füg-
getlen testületre ruházandó, melyhez áttehetők
lennének minden anyagul használható munkála-
tok, de ennek feladata, határozottan alkotó, s
ne csak bíráló legyen.

E testület közös tanácskozmányban állapi-
taná meg az irányadó főelveket; megállapítaná
munkálatai összegét és sorrendjét, s tagjai az
után specialis tanulmányaik szerint osztának fel
maguk között a munkát, s az eredményt ismét
közös tanácskozmányokban állítanák és illeszte-
nék egybe.

Ez lenne szerény nézetünk, melylyel codi-
ficationalis zavarainkon, a rendszertelenségen leg-
könnyebben segíteni lehetne.

— A szász kérdésbe az osztrák németek is jó-
nak látták belekotytyanni, 21-ikén gyűlést tartottak Krems-
ben, a hol egyebek között „mély sajnálatukat fejezték ki
a felett, hogy a németségnek a Szt.-István koronájához
tartozó országokban való elnyomása, de különösen a ma-
gyar kormánynak az erdélyi szászokkal szemben követett
eljárása által, az osztrák magyar monarchiában, a parla-
mentáris élet fejlődésére s a szabadsági érdekek megová-
sára annyira szükséges jó összeférhetés németek és ma-
gyarok között megzavartathatók.“ Röviden utasítva a só-
gorokat, hogy saját házuk előtt sepreghessenek; közöljük
az „Internazional Corri“ fejtegetéseit, a kremsi pártgyűlés
határozatait alkalmából. Azok tapintatlanságát és czélsze-
rűtlenségét kiemelve, kérdi: „Hát ugyan szívesen venné-e
a kremsi pártgyűlés, ha Magyarországon valamely párt-
gyűlés a Lajtán túl lakó szlávok helyzetét fejtegetéséi-
nek s határozathozatalának tárgyául tenné? Vajjon az
az alkotmány pártnak Kremsben képviselt árgyalatai elég
erősöknek érzik-e magukat, hogy a Lajtán túli alkotmány
párttal való szövetséget kicsinyeljék, vagy pedig azt ellen-
ségképen még ki is hívják? Hát elfeledték-e a jó szolgál-
latokat, melyeket Magyarország 3 év előtt Ausztriában az
alkotmányosságnak és németségnek tett? Tulajdonképen mit
is jelentsen gyakorlatilag az ő határozatuk? — Ugyan,

melyik ausztriai kormány — feltéve, hogy az alkotmány
terén áll, — vagy melyik alkotmányhű reichsrath lenne
kész megkísérteni azt, hogy az ilyes határozatokat tudó-
másul is vegye.

— Országgyűlés. A képviselőháznak jun. 22-én
tartott ülésén Bittó miniszterelnök felett, Tisza Kál-
mán már említettük interpellációjára. Hivatkozott a
korona joga mellett a gr. Andrássyhoz intézett kéziratra
valamint az 1868-iki precedens esetekre is. Tisza Kál-
mán rendkívül mérsékelt beszédben a feleletet tudomásul
vette, valamint az egész ház is. Azután a Horánszki-féle
határozati javaslat került tárgyalás alá, mely a végre-
hajtói intézmény azonnal való előterjesztését czélozta. Ezen
elég hosszúra nyúlt vitában Csemeghy szakértelem, Ti-
sza Kálmán pedig gorombaság által tűnt ki. Ez utols
támadásaira a 23-ki ülésen Pauler miniszter felett, k
argumentum fölött ez uttal bővön rendelkezett. A Deák-
párt szívesen hallgatta, midőn annyi — legtöbbször éret-
len — szemrehányás után igazságügyi politikánkat vé-
delmezte úgy, hogy a baloldal is kénytelen volt megha-
jolni a miniszter okoskodásának sulya alatt. Mielőtt ez
lejárt volna, nagyon kényes körülmények közül szabadult
ki kormányunk. Mint senki előtt sem lehet titok, a ház
egy bizottmánya Deák Ferencz utolsó nagy beszédének
hatása alatt, a kötelező polgáriházasság elvét magáévá
tette, melyben bizottmányban a párt tulnyomólag képi-
selve volt. A bizottmány az erre vonatkozó jelentést dol-
gozta; a kormány egyik-másik tagja a bizottság tanács-
kozásában részt vett, s az ügy a kormány tudtával a
ház többségének beleegyezésével napi rendre került. Ilyen
állásban az ügynek terjesztette elő az elnök miniszter,
hogy a kérdést a napi rendről levéteetni kívánja, s ebből
cabinet-kérdést csinál. A sok száz főből álló, s nem épen
egyöntetű Deák-pártnak, minden fraccioja bebizonyította,
hogy az összetartás ösztöne még meg van a pártban, s
hogy az ellenzékkal szembeállani nem fél. A szavazás-
tól csak kevesen tartozkodtak, az ellenzékkal pedig csu-
pán kettő szavazott. A baloldal kemény és heves táma-
dását, melyben az a helyzet előnyeit teljesen kiaknázta,
Lükő Géza kezdte meg, a ki a baloldalon az anticléri-
calis politika személyesítője. Utánna Irányi D., s ez ut-
tal, — mint a „Ref“ megjegyzi — nem tettetett pít-
hossal rohanta meg a jobboldalnak nem minden skep-
sztól ment liberalismusát. Horn, Móricz P., Tisza K.
mind keményen nyilatkoztak. Tisza után Csernátoni —
folytatja a „Ref.“ — hogyan maradhatott volna vesztég,
fényes nappal hogyan mehetne ki amáz az utcára, hogy
árnyéka ne kísérje őt. Huszár Imrének meg kelle mutat-
nia, hogy még oppositio. Ha Csiky S. szíli nem hagyhatja őt
pajtás nélkül Csanády. Mind szóltak ők, mind közdtenek,
de egyik sem úgy, mint Szontag P. most somogyi, ki
el volt ragadtatva önmagától. Meglátszott rajta, hogy
nem élte át a balközépi körben az oppositicius napokat,
oly kevésse van megszelidítve. A ház a megütődés csend-
jével hallgatta, midőn invectiváit a kormányra szorta.
Nem is kormány — mondá — semmi se, csak Adrási-
nak expositurája és expediturája. Menjen, bukják meg,
lépjen helyére magyar absolutismus, ő szívesebben látja.
A kormány részéről Bittó kétszer, Pauler egyszer beszélt.

A pártból Hoffman, Tavasz, Horváth Boldizsár vé-
delmezték a visszavonulást. Különösen az utolsó bátor
fellépése sok ingadozó jobboldali lelkiismeretét nyugtatta
meg, s csak nem biztosan állítható, hogy a miniszterium
neki köszönheti a többséget, melylyel a vitából kikerült.
„Még egy momentum volt a mai ülésen, — írja a „Ref.“ —
melyet említés nélkül hagyni nem lehet. Ugron Gábor
alkalmasnak vélte az időt arra, hogy a védtörvény ellen

Ma számunkhoz melléklet: lapunk előfizetési fölhívása.

sikra szálljon, s a közös hadserget megtámadja. Ép olyan szél fu most, hogy a politikai ifjuság eléje álljon, s megpróbálkozzék, ha bir-e szél ellen haladni. Vigyázzanak a provocacioval, mert, ha megered az eső, vizes lesz a nadrág.“

A polg. törv. rend. 66. §-sa.

A czimül irt §. tapasztalataink után különböző és pedig nagyon is tág értelmezéseknek enged helyet.

E §. első tételében határozottan az áll: hogy több követelést csak akkor lehet egy keresetben összefoglalni, ha azok ugyanazon egy jogalaptól erednek.

Ez magában véve nagyon czélszerű és helyes is, a mennyiben például ha egy bérlo a fizetést elmulasztja, jogosítva legyen a tulajdonos a bérlemény megszüntetése s az esedékessé vált bér-pénz iránti követelését ellenében ugyanazon egy keresetben előadni, mert mind két követelése egy jogalaptól, a bérleti szerződésben foglalt kötelezettség mulasztásából származik.

Ugy, de a felvett §. második tételére támaszkodva, mivel abban megengedettik: hogy ha nem ugyanazon jogalaptól származik is több követelés, ha azon bíróság, melynél a kereset beadatott, az előterjesztett követelések mindenikére illetékes, akkor is összefoglalhatók több követelések egy keresetben; ismételjük, hogy e pontra támaszkodva, sokan azon nézetben vannak, hogy mindennemű követelést, melyekre külön-külön valamely bíróság illetékes, egyszerre s egy keresetben lehet beperesíteni.

Ily értelmezés mellett miért ne lehetne adósságot, visszahelyezést, megye-igazítást, kártérítést, bérlemény-fenntartást, szóval a perrendt. 93. §-ban foglalt mindennemű követelést együttesen, egy keresetbe összefoglalni? hiszen megtörténhetik, hogy ily nemű követeléseik ugyanegy felperesnek, ugyanazon alperes ellenében lehetnek. Vagy miért ne lehetne a törvényszékek előtt ingatlan feletti tulajdonjogot, atyaság elismerést, holtnaknyilatkoztatást stb. kérelmezni? hiszen a bíróság ezen ügyek mindenikére nézve illetékes!

Részünkről azon nézetben vagyunk, hogy ily chaost a törvényhozás nem akarhatott, s visszaemlékezve azon indoklásra, mely mellett a törvény ezen §-sa a törvényhozás elé lett terjesztve, hol is ez áll: „az eljárás olcsósága ajánlá ezt, s azon észlelet, hogy a bíróságok eddig sem voltak gátolva az ítélelhozásban az által, hogy a kereset, mint például számadási perekben, különböző tételeket foglalt magában“ — látjuk, miként egyáltalán nem arra akart a törvényhozás tért nyitni, hogy mindenféle

követelések össze-vissza zavartassanak, hanem egyedül azon kényelmet akarta megadni a követelő félnek, miként mint a felemleltett indoklásban példával is illusztrálva van, ha nem egy jogalaptól származik is valamely fél követelése, azaz, ha nem csupán kötelezvény, hanem egyszersmind szerződés vagy követelése alapjául szolgáló más ténykörülmény legyen is a jogalap, jogosítva legyen az egyenlően illetékes bíróság előtt több követeléseit egy keresetben előterjeszteni.

Véleményünk szerint e §. első és második pontjai közötti, látszólagosan messze eltérő különbséget csak így lehet értelmezni s csak ekként lehet feltenni azt, hogy e törvény létesítése által elérni szándékolt czél, vagyis az eljárás olcsósága s a perek számainak kevesbitése megközelítettik.

Teljes meggyőződésünk tehát, hogy a törvény variációját figyelembe véve, bárki se vitathatja, hogy a czimül irt §. második pontjában foglalt látszat oly értelmezésre vezetne, miként a különben minden egyes jogi esetben illetékes bíróság hatáskörébe tartozó eseteket egy keresetlelvben jogosítva lenne valaki mindannyi kívánalmait előterjeszteni.

X. Y.

Helyreigazítás. Az alább következő sorokat a brassai dalárda igazgatóságától vettük. Közljük azokat méltányosság szempontjából néhány illetet sértő kifejezés kihagyásával, megjegyezvén, hogy miután amaz ismeretes botrány csakugyan megtörtént, a mi bizonyos onnan is, hogy — a „Nemere“ szerint — törvényszékieleg meglettek büntetve, s miután azt a dalárda tagjai követték el: e „Helyreigazítás“-t más hangon kellett volna tartani, mert az senkinek sem juthat eszébe, hogy ama brutalis affronte az igazgatóság rendeletéből történt volna Szerk.

A „Nemere“ volt felelős szerkesztője Hermann Antalnak tetszett a „Kelet“-ben, „Székely Hírlap“-ban s más magyar lapokban „Mikép terjeszti néhány száz atyafi köztünk a kulturát?“ czimzett cikkben *) a neki sajtáságos, jellemző irmodorban a brassai férfdalárdát megtámadni. A brassói „szász“ férfdalárda, — „egy oly egylet, mely az egész Szászföldön a leghatározottabb politikai színezettel bir.“ — Hermann Antal állítása szerint a dalárdának Segesvárra, „a szász garázdaság Mekkájába“ történt kirándulásakor a magyar nemzet s államnak „mindenét áldozó buzgalmaért“ állomásról állomásra „arczátlan dalok s szemtelen kifejezésekkel“ földözte, s végre egyik

*) E cikkről az egylet igazgatósága csak május hó második felében vett teljes tudomást.

tagja, daczára azon nyugodt öntudatának, hogy „két nyomorult szászszal könnyen végezhetne, „pofon csapta“. E „durva sértése személyének“, mint mondja, „méltó társa, sőt koronája számtalan előbbi eseteknek s ábrándos százszájhősöktől ellene forralt összeesküvéseknek“, a melyek azonban soha annyira nem mentek, „míg a brassói százsz dalárda a nagy munkához nem fogott“, okul kell hogy szolgáljon neki arra, hogy egyrészt a brassói férfdalárdára egy néhány, a czikkirót jellemző szókat, mint „vad sereg“, „ordító csorda“, a „Narrenbandek hősei“, valóban vérengző csorda“, szellemi haramja csapat“, „nyivákoló, rőfögő malaczokkal megtelt zsák“, „a haza ellenségei“, „közönséges kamaszok“, „utonállók“ stb. szórjon, másrészt felfelé is némi intéseket adjon az iránt, micsoda bánásmódra: „ostromállapot, rögtöntörvény“: a királyföld s ennek százsz lakosai érdemesek.

A brassói férfdalárda sem politikai egylet, sem különleges „szász“ egylet nem lévén, miután 34 százsz tagja mellett 16 más német, 5 magyar s 1 lengyel tagja van, s 1850. óta 597 százsz, 103 más német, 49 magyar, 12 román s 1 lengyel tagból állott, alólírt egyleti igazgatóság emlékezve a költő ama szavaira:

Mely hamar kész az ifjuság a szóval, —

Mely, mint a késnek éle, bajosan kezelhető — s Hermann Antalnak történelmi s politikai képzettségét a „Nemere“ néhány számából eléggé ismerve, nem látja szükségesnek, hogy Hermann Antalt a politikai vagy nemzeti térre kövesse. Ellenben határozottan kell a férfdalárdának azon állítás ellen tiltakoznia, hogy Hermann Antallal valamikor csak a legesekélyebb viszonyba is lépett volna, s ki kell jelentenie, miszerint a helybeli magyar társalgó egylet kizárt tagjában a magyarság képviselőjét, a „Nemere“ volt szerkesztőjében a magyar állam szószólóját, s a hivataláról lemondott tanítóban a catholica egyház vagy iskola képviselőjét soha nem látta, Hermann nemet szerelemköltő dalszövegeit ének-előadásokra, vagy a „Nemere“ vezércikkait egy „bolondeste“ tárgyál soha nem használta, a miért is semmi oka nem volt a Brassóból távozót nagyobb figyelemre méltatni, mint itteni tartózkodása alatt. Ha a dalárda egyes tagjainak talán szerencséjük nem volt, Hermann Antalt a vasut megnyitáskor rendezett nemzetközi diszebedből, vagy ő Felsége jubileumával a császári kir. tisztikartól rendezett ünnepélyből kiutasítása alkalmával megpillantani, s azért a dalárda kirándulásakor az érdekesnek látszani akaró egyént közelebből szemlélni akarták, vagy ha egy unokaöccse csakugyan pofon csapta: úgy ez csupán az illetők dolga, s nem az egyleté, mely csak próbák s nyilvános előadásokra adhat utasításokat tagjainak, s egy Hermann An-

TÁRCZA.

Hat év múlva.

(Beszély)

(Polytatás.)

Az öreg Bánházi Tamás épen oly jószívű, mint a mennyire gőgös volt. Régi származásával sokat dicsekedett s összevissza kopott, elavult ősi képeire, nemességére rendkívül büszke volt. Akadtak olyan rágalmazó gonosz nyelvek, kik határozottan állíták, hogy e nagy szakálu, megborotvált fejű ösök az antiquarius boltból kerültek a Bánházi ur termeibe, azonban erre senki sem tudott bizonyítani, sőt elkeseredetten harcoltak ez állítás ellen azok, kik Bánházi ur konyháját, borait nagyon jóknak, diványait igen kényelmeseknek találták.

Ödön iránt első találkozására alkalmával nem nagy rokonszenvet érzett; sőt később nejjével és leányával a fölötte vitatkozott, hogy az ifju előtt nemhogy némi érvényt igyekeztek volna szerezni tekintélyüknek, de csökkenték azt, tulbarátságos viseletük által. Bánháziné elmondá férjének, hogy Ödön régi nemesi család ivadéka, jól emlékezik atyjára, ki egykor, mint udvarló forgolódott oldala mellett; — míg végre az öreg ur egészen megszédült, mindenbe belenyugodott, nejjének arcát méltóság-teljesen megcsipenté, ajkait engedékeny mosolyra voná, azután szobájába ment, végigfeküdt kerevetén, szivarra gyújtott s becsöngeté komornyikját.

A komornyik belépett, salonias alázatossággal meghajtá magát s várta a megszólítást.

Ez ember a Bánházi költségvetésében, mint fényűzési czikk szerepelhetett, nem is úgy nézett ki, mint valami egyszerűbb nemesi háznál szolgáló cseléd, hanem, mint, egy titkár, kinek szívére, nagyon kevés titok sulya nehe-

zül. Arcza egészen csupaszra volt beretvélva, arczkifejezése sok szellemet és ravaszságot árult el; apró, sötét szemei figyelmesen szaladtak végig minden tárgyon, mi környezé, finom ajkai körül néha halvány mosoly lappangott; nagy fülkagylói, mintha arra lettek volna teremtvé, hogy a városban történő botrányos és mulattató eseményeket azokkal összelapátolja nagyságos urának mulattatására, nagy orra volt, mely fölött széles sima homlok emelkedett. Öltözetében semmi feltűnő sem volt, rendesen, — ura rendeletéből — tisztességes fekete ruhában járt.

Bánházi, szájában szivarral, kerevetén feküdt s úgy látszott, mintha körmeinek tisztogatásával nagyon el lenne foglalva.

— Nos, Jakab, mi dolgoz van? — kérdé, föl sem tekintve.

— Jelenleg semmi, ha csak nem méltoztat valamit parancsolni — felelé Jakab, udvarias hajlongásokat téve.

— Mi hir a városban?

— Ma semmit sem tudok, — felelt Jakab, szemöldökeit összeránczolva.

Bánházi egy perczig megállott munkájával s úgy nézett komornyikjára, mint a ki nagyon neheztel valamiért.

— Nő, ma nagyon unalmas vagy, — mondá — valami megzavarta koponyádat; nem is háborgatlak többé; elmehezt;... hanem kérlek, ezután kissé türelmesebb, kissé több figyelemmel légy irántam...

Jakab, minden válasz nélkül, egyetlen vállvonítással az ajtó felé indult, mint az elkényeztetett régi cselédek szoktak, (bár alig félév óta volt Bánházinál,) méltatlankodások legnagyobb érzetében. Már a kilincsen volt keze, midőn ura egyszerre visszahívtá:

— Megállj, Jakab, egy kérdés van még!

Jakab némán fordult vissza, s a lehető legközőnyösebb arczczal várta a kérdést.

— Nem hallottál-e valami Ránki Ödön nevű fiatal emberről?

— Hallottam, — felelé Jakab.

— Mit tudsz családi összeköttetéseiről?

Jakab ismét összeránczolta szemöldökeit s mélyen gondolkodni látszott, azután, egyszerre válaszolt:

— Semmit.

Bánházi legnagyobb elégtelenségének jelét adá azaz, hogy nemes foglalkozásának egyszerre végét szakítá, s — bár minden harag nélkül, — komolyan tekintett Jakabra.

— Multjáról sem tudsz semmit?

— Jó családból való, gazdag fiatal ember, — felelé Jakab.

— És ezt honnan tudod?

— Hallottam.

— Hát multjáról, családi viszonyairól, nem hallottál-e valamit. Családi körülményeiről, összeköttetéseiről? — kérdé Bánházi.

Jakab ismét gondolkozába esett, hanem kevés idő múlva a legkimerítőbb választ adá, mely aztán az öreg ur türelmének legutolsó kísérője volt:

— Semmit, — felelé.

Bánházi felült kerevetén; haragos szemekkel méregeté Jakabot, azután kezével megvetőleg intett.

— Elmehezt, — mondá.

Jakab szívesen távozott; nem akart az öreg urra komolyabb vitába ereszkedni, tudta, hogy este nagy társaság fog a háznál egybegyülni, s az öreg urnak jó kedélyére igen nagy szükség leend.

Este tíz órakor már telve voltak a Bánházi fényes termei, megtölté azt az egybegyült vendégsereg, a vig zajongás. Minden arez fénylett, csillámlott, mint a nagyterem csillárjának üvegfüggői; mindenki kedélyes, szellemudus akart lenni, miből természetesen egy — minden zeg-zugot betöltő — zsvaj keletkezett, melyben kiki megértetete a saját szavát, s talán a szomszédját is.

allali családi viszálykodásra vonatkozó nótánál gunyolód megjegyzésben becsúszott, egy tagnak kirekesztését maga magán vonható cselekményt nem láthat.

A brassói férdfidalárdának Hermann Antal német nyelvvel nem volt s nincs is semmi dolga.

A brassói férdfidalárda nevében az egyleti igazgatóság.

Vegyes hírek.

— **Mai számunk utolsó levén e felhívásban, tisztelettel hívjuk föl fél- és negyedéves t. előfizetőinket, miszerint előfizetéseiket minél előbb megújítani sziveskedjenek, hogy a kiadásban fönnakadás ne történjék.**

— **Rendelet.** Hogy tűzvészek alkalmával a sejtőre siető közönséget — a tűz holléte felől jeladások által egyforma jelekben lehessen értesíteni — a jeladásra kötelezett harangozóknak a következők rendeltetnek: 1-ör: A várbeli ev. ref. templom harangozója nappal a vörös zászlót, éjjel a vörös lámpát a torony azon ablakába tartozik kitűzni, a mely irányban a tűzvész van. 2-szor: A harang általi jeladás nem a folytonos félreverés által, hanem következő módon teljesítendő, u. m.: a) Ha a tűzvész a Deák Ferencz-negyedben van, (melyhez tartozik: a Piaczter, Hajós-köz, Dinyeföld-, Sörház-utca, Nagy-Róz-utca, és Kis-utca) csak két harang-ütéssel jelzendő a tűz helye, mely két ütés megszaggatva ismételtetik: b) Ha a tűzvész a Szent-Miklós-negyedben van, (melyhez tartoznak: a Sáros-, Baromvár-, Térj-meg-, Újváros-, Fazakas-, Temető-, Csurgó-köz és Kazinczi-utczák) három egymás után következő és megszaggatva ismételt ütéssel kell jelezni a tűzvészt: c) Ha a tűzvész a Szent-György-negyedben van, (melyhez tartoznak: a Klastrom-, Józsefváros-, Romántemplom-, Kövecses-, Istóty-, Palás-köz-, Czigány-mező-, Kerek-tó-, Csillag-köz-, Rózsa- és Kis-Sáros-utczák) a tűzvészt négy egymásután következő kongatással megszaggatva ismétlődően kell jelezni. d) Ha a tűzvész a Szent-Király-negyedben van, (melyhez tartoznak: a Hidakköze, az Elba kerülete, Malom-, Kis-Szent-Király- és Tyukszer-utczák) öt egymás után következő és megszaggatva ismételt harang-ütéssel jelzendő a tűzvész és annak helye. Az ezen rendelet ellen vétő harangozók, mint a tűzrendőrség ellen

A fiatalság külön szobában élve az est örömeit; ott nem volt oly nagy zaj, bár a kedélyesség nem hiányzott, a fiatal uracsok és hölgyek egyes, minduntalan változó csoportozatokban csevegtek s néha egyik, másik szép leányka körül sűrű falat képeztek, nehogy az unalom valóban kiképezhesse.

Ödön komoly volt, bár nem unatkozott; kissé szokatlanul találta e nagy társaságot, melynek szemlélete, mint egyelőre hívé — több élvezetet nyújt, mintha abban tevékeny részt vesz. Félrevonult egy szögletbe, helyet foglalt egy épen ott levő, kényelemmel kínáló karszékben s gyönyörködött a társaságban.

Szemei, egész önképtelenül, minduntalan egy nyugtalan állapotok meg, s ilyenkor tekintetét néhány pillanatra ott feledé. Vele épen át ellenben ült Bánfalvi Margit, kinek meglepően szép arcza volt s Ödön eltökélten vonzalmát követve, gyakran elmerült e bájos arc szemléletében. Margit Kálmánnal beszélgetett, azonban a beszélgetés tárgya nem birt annyi érdekel és vonzerővel, hogy a bájos leányka figyelmét egy pár érdekes szemostromától teljesen elvonta volna, sőt ellenkezőleg, szemeik gyakran találkoztak; Ödön pedig, Margit tekintetéből legesebbséggel árnyalatát sem fődözte föl oly kifejezésnek, mint a pillantásai gyakori találkozásai alkalmatlanságára volna. Egy érezte Ödön, mintha ellentétlenül erővel vonzódnék arra a helyre, honnan a bátorító pillantások sűrűn repültek felé.

Fiatalkor, ha egy érdekes külsejű férfi — minő például Ödön is volt, — valamenyire föltűnik előttük: szemeiket csak néha, lopva fordítják az ifjú felé, s ha olykor-olykor pillantásai összetalálkoznak (mi mindketőtől elég nagy ügyetlenség) idegeiken egy kis villanyos hatás szalad végig, de azért az önszemrehányás elmaradhatlan. Másik perczen újra kezdődik a szemfényvesztés.

(Folyt. köv.)

hibázzák, keményen fognak büntettetni. Az ev. ref. templom harangozója az irányadó. Maros-Vásárhely sz. kir. város tanácsának 1874. június 20-án tartott üléséből. A városi tanács.

— **Az erdei mulatság,** mely a Petri-leányiskola növendékei részére volt rendezendő, a mult szerdáról elmaradt a kedvezőtlen idő miatt s alkalmasint ma fog megtartatni.

— **A városi közönség** polgári iskolájának ez évi nyári közvizsgái a következő sorrendben fognak megtartatni: I. évi június 30-án délelőtt 8—12 óráig az I.-s osztálynak; július 1-én délelőtt 8—12 óráig a II.-ik oszt.; július 3-án 8—12 óráig a III.-dik osztálynak leendő közvizsgája, mely nyilvános vizsgálatokra az illető szülők, valamint a nevelésügy és a polgári iskola iránt érdeklődő közönség tisztelettel meghívattak. Maros-Vásárhely sz. kir. város iskolaszékének 1874. évi június hó 16-án tartott ülése határozatából. Hines Miklós, iskolaszéki elnök. Dr. Soos Kálmán, iskolaszéki jegyző.

— **Marosszék bizottmányi** gyűlése mult szerdán végződött be; a gyűlés folyamáról és érdekesebb mozzanatairól jövő számunkban fogunk szólni.

— **A maros-vásárhelyi kiseddóvoda** építkezése e II.-ik közlemény szerint Jeddí Sándor ur ivén adakoztak: Kon Gyula 50 kr., Szócs Ferencz 40 kr., Ambrus Lajos m. tanár 1 frt, Vass Mihály 50 kr., Ambrus Károly 1 frt, Pap László 1 frt, id. Csernát Józsefné 1 frt, Dr. Dózsa Miklós 5 frt, Nemes János 1 frt, Ádám Zsigmond 1 frt, Hirsman Adolf 1 frt, Csekme János 1 frt, Kornhoffer Lajos 5 frt, Burdács Alajos 5 frtot. — Jakabti Gerő ur gyűjtőivén a szentkirály negyedben adakoztak: Dr. Antal László 10 frt, Csiki Márton 40 frt, Sándor Pál 10 frt, Csiky József 5 frt, Korondi József 1 frt, özv. Bodolla Sámuelné 3 frt, özv. Szabó Miklósné 50 kr, König János, vendéglős 1 frt, Duducz János 1 frt, Koncz Lajosné 50 kr, Greskovits József 1 frt, Istvánfi Pál 3 frt, Knál János cipész 35 kr, id. Jakabti József 2 frt, Stephány Demeter 1 frt, Novák Bogdán 50 kr, özv. Bodoni Györgyné 1 frt, Ferencz Károlyné 1 frt, Fischer Márton 1 frt, Erdélyi Lajos 10 frt, Nemes Dániel 1 frt, ügyv. Szabó József 1 frt, Papp Ferencz 50 kr, Ber József 20 kr, N. N. 20 kr, Oroszlán Sámuel 20 kr, adtam 1 frt, Máthé Sámuel 1 frt, Petri Ádám 2 frt. — Jegyzés: A multkori kimutatásban ezen ivén adakozók nevei tévedésből nyomattak a t. Jeddí ur gyűjtőivén adakozók közé; valamint tévedésből nyomattott volt t. Csiki Márton ur 40 frt adománya helyett 10 frt. — A szives adakozóknak köszönetet mond a bizottmány.

— **A maros-vásárhelyi dalárda** újra megalakult, karmesterré Vocelka Ede választatott. Az újja alakult dalegylet régi tagjai mind megmaradtak, ezen kívül számos is vannak, a kik a polgári dalegyletből léptek át. A két dalegylet egyesítésére irányzott törekvések meghiúsultak s most ismét a régi kerékvágásban halad a dolog, annyi különbséggel, hogy az újja szervezett dalárda tagjai jelenleg szép igyekezettel és szorgalommal törekednek a kitűzött cél felé haladni; mint tudva van, e cél a kolozsvári dalár-ünnepélyen leendő tetteges részvétel. Reméljük, hogy az igyekezet és szorgalom meg fogja teremni az óhajtott gyümölcsöt.

— **Következő végtárgyalások** vannak kitűzve a maros-vásárhelyi kir. törvényszéknél július 3-kára: b-kereszturi Varga István vallásáporítási bűnügye; p.-kálói Klein v. Steiner Sámuel csalás bűnügye; július 4-kére: m.-bándi ifj. Káló János lopás bűnügye; m.-kereszturi Aszalós Miklós életbiztonság elleni vétsége.

— **Gyula-Fehérvárt** f. hó 21-én fényesen ment végbe a zászlószentelési ünnepély. Az egészet egy disztribúciójában fejezte be, melyről — mint a „Kelet“ írja, — „szokás szerint Kerekes Sámuel sem hiányzott az ingyenes ebédéről s vízenyos verseivel igyekezett leróni érte a hála rimes adóját.“

— **Kassainé,** a nyár folyamán Kolozsvárra fog lerándulni néhány vendégszerepre. Kolozsvár közönsége régi keuvenztét bizonyosan nagy örömmel fogja vizontlátatni az új nyári színpad deszkáin.

— **A „Társadalom“** előfizetési felhívást intéz a közönséghez; a lap kiadója ezután Papp Miklós lesz, szerkesztője Hory Béla marad. E szépirodalmi vállalat felév alatt bebizonyítja életképességét s remélhető, hogy az olvasó közönség figyelme és pártfogásával hova-tovább, mind inkább-inkább támogatandja e lapot, mely az erdélyrészi Magyarország szépirodalmi és társadalmi érdekeit képviseli.

— **A „Magyarország és a Nagyvilág“** 25-dik számának tartalma: Képek: Konkoly Thege Miklós. —

B. Koller Sándor tábornagy, az új közös hadügyér. — Konkoly Thege Miklós csillagdaja Ó-Gyalán. — Dunai tájképek. — Szöveg: Konkoly Thege Miklós és az Ó-Gyalai observatorium. — Egy fáradt ember naplójából. — B. Koller Sándor tábornagy, az új közös hadügyér. — Dunai tájképek. — A fővárosból. — Műtárlat. — Különlélek. — Képtárlat. — Sakkfeladvány. — Szerkesztői üzenetek. — Előfizetési díj: Negyedévre 2 frt 50 kr, Évenként 2 díszes jutalomkép. — Az 1874-diki évfolyam eddig megjelent számai még kaphatók.

— **Fel vagyunk kérve** a „Képes Regénytár“ előfizetőit értesíteni arról, hogy szerzője huzamos idő óta betegen fekszik, minél fogva sziveskedjenek még rövid ideig türelemmel lenni, míg vagy a szerkesztő meggyógyul, vagy más uton intézkednek iránta.

Dürücskölő.

Olvasóink ismerik azt az adomát, mely szerint egy ügyes-bajos ember levél kíséretében, rákot küldött a szolgabírónak egy cigánytól. A cigány lebeverésze egy fának árnyékában a folyó partja mellett, elaludt, miközben a rákok kimászván a kosárból, szépen elmenekültek. A cigány átadván a levelet a szolgabírónak, ez a levél olvasása után így szólott az expressshoz: Czigó! ebben a levélben rákok is vannak.

— Ugyan jó, hogy ott vannak a rákok, — felelt megörvendve a cigó — mert a kosárból, a mig aludtam azok bizony kimásztak.

Ehez hasonló történt az utóbbi városi communitási gyűlésben. Egy érdemes tagja a képviselőtestületnek közelfoghatóság be akarta bizonyítani, hogy a város financiaiája tökéletes rendben van, positionkint lajstromba szedvén pozitív és reménységben levő pénzeit. Egy scepticus tagja a képviselőtestületnek fejét kételkedőleg meg-rázván, ezt dörmögte volna magában: — kár, hogy fennszóval nem gondolkozott: —

— Ugyan jó, hogy azok a pénzek ott vannak a papirosan, mert a városi pénztárban azokból bizony egy grisli sincs, kimásztak belőle, mint a cigány rákjai a kosárból.

* * *

Még egy más szempontból is nevezetes volt ez a communitási gyűlés. Példát adott a deficitben szenvedő kormányoknak, pénzintézeteknek stb., hogyan lehet a deficitet könnyű szerével elenyésztetni. Szavazás alá bocsátotta t. i., hogy deficitben vagy superplusban van-e városunk pénzügyi állapota? A szavazás oda döntötte el a dolgot, hogy pénzügyi állásunk nem, hogy deficitben volna, de fölösleget tud felmutatni. Ha tudomására jön e valóságos áliamgazdászati manoeuvre (hücsynek, mily előnyösön utánozhatja azt. Gyűjtőn miniszteri tanácsot, s abban tegye fel a kérdést, hogy van-e deficit, vagy nincs az országban? Kéz alatt azonban adja tudtára a tanács tagjainak, hogy azon esetben, ha deficitre szavaznak, meg-rövidül a gázsi; bizonyos hogy, mint a mi városi tanácsunk communitási tagjai tevék — a gázsi megkurculásától való félelmükben, mindnyájan a deficit ellen szavaznak. E példából azt a tanúságot merithetjük, hogy a deficit megszüntetése könnyebb a Columbus tojásánál.

* * *

Szerencsétlen, s a társadalomra nézve elveszett emberek azok, a kik valamely nemtelen, vagy csak hiábavaló szenvedélynek is rabjai. Az ily szenvedélyek nyűgeiből való kiszabadulásra igen nagy lelkierő kell, néha azaz is lehetetlen. Az opium-részegség oly erős szenvedély, miszerint nincs példa reá, hogy opium-részeges le tudott volna mondani az opium ivásról. A bor- és pálinka-részegség hasonlóan erős szenvedély, de még sem olyan, hogy nagy lelkierővel lánczaiból menekülni ne lehetne. A pálinka-ivással egy categoriában valónak tartjuk a versifikálás szenvedélyét is, azt a különös szenvedélyt, mely a poesis nélküli embert folytonos versírásra sarkalja. Az ilyen, mint a pálinka-részeges szüntelen mámorban él, képtelen bármily kötelességek teljesítésére; szóval haszonvehetetlen tagja a társadalomnak. Az emberek e különös fajtájának kiváló példánya: Kerekes Sámuel. Rajta tökéletes erőt vett a versfaragás szenvedélye, azon mámorban él, hogy ő költő, a magyar Helikon dalnokainak egyike, pedig ő benne csak hajlam van, de a tehetségnek egy sugára sincs a költészetre. Kerekes igaztalanul fogja találni ez itéletet, azt mondhatja, hogy belőlünk harag, s bosszúindulat szól. De hát nem döbbsenti-e őt meg azon jelenség, hogy daczára néhány éves fészkelődéseinek, hogy a magyar Parnassusra juthasson, daczára annak, hogy egy

egész kötet verselményt adott sajtó alá: tekintélyesebb szépirodalmi organumaink, az irodalmi mozzanatokot híven följegyző és megmérlegelő jelesebb kritikussaink, még nevét sem tartották megemlézésre méltónak, Őt elkábítja környezetének tapsa, mely a csengő rimeket költészet gyanánt fogadja, melynek nincs érzéke az igazi poésisre. Forduljon ön költői érzékkel bírókhoz ítéletért. Gyulai Pál, Salamon Ferencz stb. igen messze vannak, aztán idejök sincs arra, hogy önnel foglalkozzanak: forduljon ön irodalmunknak egy itt városunkban lakó kitűnő képviselőjéhez, a ki a költészetben valóságos lyrát s nem dorombot penget; a ki a magyar balladában csak Arany Jánost tarthatja vetélytársának; forduljon ön Tolnai Lajoshoz azon kérdésben, hogy költő-e ön, vagy csak versfaragó? Ideje, hogy e kérdésben már valahára tisztában legyen magával. — Ne féljen ön, ítéletére — biztosíthatom önt — nem fog pressiót gyakorolni, hogy nevét lapjában meghurczoltatta, hogy népszerűségét a városban az ő rágalmozásával kereste. Ha Tolnai Lajos csak reményt ad is önnek arra, hogy a magyar Parnassusra eljuthat: akkor hadd legyen ön rágalmozó. De ha Tolnai — bármily udvariasan — ítéletében kiadja önnek az utat, akkor nincs egyéb teendője, mint szegre akasztani a lantot, mely az ön kezében dorombbá törpült; nem marad önnek egyéb teendője, mint szellemi erejét más mezőn, a tanítói pályán érvényesíteni. Hídjék el nekünk Kerekes, hogy sokkal tisztességesebb dolog jó néptanítónak, mint „fűzfapoéta“-nak tartatni. Azt mondhatja az érdekes olvasó: hogy mi bajunk nekünk Kerekes versifikáló szenvedélyével? hiszen az ő magánügye, hogy nagy poetának képzelet magát. Erre a feleletünk ez: Ha Kerekes független, néhány száz hold földről rendelkező ember volna, mindenesetre hibáznánk azzal, hogy beleelegyűnünk az ő privát passiójába. De Kerekes — mint a polgári iskola igazgatója, és tanítója a közügy embere, ezért valamint kifogásunk volna ellene akkor, ha pálinkarészeges volna: ép úgy kifogásunk van most, midőn versifikáló passiójával árt a közügynek, mely nem engedi, hogy kötelességének megfeleljen, hogy azon a közpályán, melyre, mint Moliernek „Botesinálta doktor“-a készületlenül lőn a városi polgárok kedvezése által feltolva, — haladást és előlépéseket tegyen. Ha Kerekes józanon felfogja állását és számot vet magával, nem marad egyéb teendője, mint felhagyni azon szenvedélylyel, mely neki soha sem fog koszorukat teremni. Hanem erre nem kis mértékű lelki kérés kívánatik. Ha tud akkora lelki erőt kifejteni, hogy e hiábavaló passiójáról lemondjon: akkor ő meg van mentve, még hasznos tagja lehet a társadalomnak. Ha nem tud, akkor el van veszve, szerencsétlen áldozata lesz passiójának. Azon esetre, ha őszinte tanácsunk falra hányt borsó volna: emlékezzék vissza évek múlva e hozzáintézett komoly szavunkra, olvassa el mai „Dürüczkölő“-nk s bizonyára ilyen gondolatokra fog ébredni: „az a kopasz

professor, a kit én rimekben és prosában egykor prostituálni akartam, őszintébb volt hozzám, mint megérdemltem volna, de szavára nem hallgattam és így oleum et operam perdidi.“

* * *

Egy már most csak néhai főúrról, a ki eszélyesség tekintetéből nem állott a legjobb hirben, az az adoma maradt fenn: hogy megboszankodván egy lovára, lovászának azt adta ki rendeltékben, hogy csapja ki azt istállójából, hadd kóboroljon gazdátlan a nagy világban. A lovász végrehajtotta e rendeletet, hanem időmultával azon furtangos gondolatra jött, hogy egy levelet kössön a bitang ló nyakába.

— Nagyságos báró — így állott be a lovász principalisához, — a „Fecske“ visszajött kóborlásából, egy nagy levéllel a nyakán.

— Hozzátok be, — volt a felelet — hogy lássam, mit tartalmazhat a levél?

A levelet behozták s belőle azt olvasta ki a báró: „Nagyságos gazdám! bocsáss meg nekem most az egyszer, ígérem, hogy ezután hűséges szolgád leszek.“ A báró elmosolyodott s visszafogadta a bitangba csapott lovat.

Tegyen Kerekes is hasonlóan, vigye ki Pegasusát a „Mészárosok réjtjére“, vegye le ott a nyeret és a kötőféket róla és csapja el bitangképen a nagy világba. Hanem, ha azon kérelemmel jőne vissza Kerekeshez: „jó gazdám! bocsáss meg nekem most az egyszer, ígérem, hogy ezután hűséges szolgád leszek“: ne fogadja vissza azt a rossz gebét, mert bármily erősen abrakolja is, még a középszerűség sánczát sem fogja vele soha átugrathatni.

Törvénykezés.

A maros-vásárhelyi m. kir. ítélő tábla nyilvános ülésében az 1874-ik évi június 29-én és következő napjain következő ügydarabok adatnak elő:

I. Tanács polgári ügyekben.

Csergedi János k. t. r. bíró által:

Csizmás Safta s t. Csizmás Niculai s t. e. fekvők, Popovics György s t. Popovics Anna e. egy végrendelet, Leba Dumitru Furdj Tekla e. szerződés érvényben tartás, Mucea Juon Popa Elisau e. 33 frt 80 kr., Tatár Niculai Ana Arone Zabava e. som. visz. h., Ebergényi Mózes Vinkler János e. 202 frt 50 kr., Tatár Simion Tardiu Juon e. 40 frt, Ucsán Danila Morár Pétru s t. e. som. vb., iránti perük.

Dr. Endes Gábor k. t. r. bíró által:

Rác Sigmondné Szarvadi Dániel ellen végrehajtás, m.-vásárhelyi takarékpénztár Dreher Antal s t. e. igény-

pere, Uzsoi Sándor Simon Elek e. 25 frt, Sztán Tódor Puresel Tódor s t. e. 96 frt, Nief Stefani Ádám Rozina e. 90 frt, Láni Eduárd Volf Régina e. 69 frt 41 kr., Albrich Gottfried Volf Régina e. 200 frt, Lani Eduárd Zirkuli József s t. e. 239 frt 3 kr. iránti perük.

Pogány Károly k. t. r. bíró által:

Veinberger Pál Grepardián Juon e. 120 frt, Brüchner György ludvegi Furdj Juon ellen 196 frt, Peszkár Krecsun Moldován Ilia ellen vételár, Berde József Szára András e. ingóságok ára, Zagoni ifj. Antal Lajosné a kir. kincstár e. birtokátadása, Harstein Jakab Filip Sofia e. adósság iránti perük.

II. Tanács polgári ügyekben.

Sándor János k. t. r. bíró által:

Katona János Csipoján Danila birt. hábor., Kovási Anna és Mária Silián Juon e. kaszonbér felmondása, Benigno Jámorette Rác János e. munka telyesítés, Kovási Anna és Mária Jach Tódor e. haszonbér felmondása, Margineán Juon Csonka József e. birt. hábor., Rádovics Istimia Gocz György e. birt. hábor., Butas Nyikuláj Szucs Juon e. birt. hábor. Stern Gusztáv Branyecz Tódor e. 60 frt, Goldstein Mór Záviánszki Miklós e. 450 frt, Varró Juon e. 29 frt 20 kr., Bika Szimion Jakab Szimu e. 57 frt, Gelb Mózes Muntján Niculáj e. 5 frt, A kir. kincstár Komsa Juon s t. e. 11 frt 50 kr., kir. kincstár Mária Zachiu e. som. vb. iránti perük.

Petri Ádám k. t. r. bíró által:

Bakó Péterné Barabási Péter e. 163 frt cselédbér, Kiss János Gálfalvi Zsigmond s t. e. 250 frt kölcsön, Szabó József Pünkösti József hagyatéka e. 13 frt 68 kr., Pap Gábor Pap Juon e. 18 frt, Mendel Mihály Girbován Simion s t. e. 19 frt, kir. kincstár Kazacsai Ferencz csödtömege e. adó s bélyeg illeték, Bernád Hermán Zadik Lajos e. 299 frt 10 kr., Barnab Klaerman Antoni Puja I. Ilie e. 6 frt 30 kr., Gr. Rhedei Lajos Csizsár István e. 20 frt haszonbér, Tolnai Gáborné Szederjesi Samu s t. som. vb. iránti perük.

Bécsi tőzsdei árkelet.)

(Június 23-án.)

5% metallique	69.35
5% nemz. államkölcsön	74.60
1860. államkötvény	109.30
Bankrészvény	9.95
Hitelrészvény	211.—
London	111.50
Ezüst	105.75
Arany	—
Napoleon arany	8.92 1/2
Földteh. ment. kötvény magyarhoni	75.—
" " " temesi	74.50
" " " erdélyi	72.50
" " " horvát-slavon	78.—

Felelős szerkesztő:

MENTOVICH FERENCZ.

Főmunkatárs és a jogi rész vezetője:

Kuti Albert.

HIRDETMÉNYEK.

426—1874. szám.

Árlejtési hirdetmény!

A főméltóságú m. kir. közmunka- és közlekedési miniszteriumnak jelen év június hó 6-kán kelt 3843. és 3844. számok alatti magas rendeletével a kolozsvár-brassói államúton levő 101. és 125. számú műtárgyak kijavításai engedélyeztetvén, e munkálatok végrehajtásának biztosítása végett az 1874. évi július hó 23-án d. e. 10 órakor kezdve a maros-vásárhelyi m. kir. mérnöki hivatal irodájában nyilvános árlejtés fog tartatni.

A műtárgyak kijavítására engedélyezett összegek a következők:

1. A kolozsvár-brassói államút 6 2/3—7 mértföld szakaszán lévő és 101. számmal jelelt aranyosi fahíd javítására 3563 frt 53 kr.

Ugyanazon államút 10 1/2 mértföld szakaszán lévő és 125. számmal jelelt híd javítására 1090 frt 04 kr.

Vállalkozni kívánók kéretnek 5% bánatpénzzel ellátva a fenn megjelölt időben és helyen megjelenni, hol addig is az árlejtés alapjául szolgáló okmányok a rendes hivatali órák alatt betekintheők.

Szabályszerűen szerkesztett írásbeli zárt ajánlatok is elfogadtatnak, de csak is a szóbeli árlejtés megkezdése előtt.

Maros-Vásárhelytt, 1874. június hó 17-én.

(35) (2—3)

A m. kir. mérnöki hivatal.

Nyomtatta Imreh Sándor Maros-Vásárhelytt ev. ref. főiskola gyorsajtóján 1874.

(34)

(2—2)

Hirdetmény.

Néhai báró Horváth Albertné: báró Szentkereszty Zsuzsánna hagyatékához tartozó ingóságok, u. m.: szarvasmarhák, gazdasági eszközök, borok, házi butorok f. évi június 28-án önkénytes árverelés útján el fognak adatni, miről a venni szándékozók oly megjegyzéssel értesíttetnek, hogy az eladás Baczka-Madaras helységében a néhai házában fog történni.

Baczka-Madaras, jun. 20. 1874.

Az örökösök.